

ΤΟ ΜΥΣΤΙΟΤΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πού θά πήγαινα όμως; απετάνθη προς έναν από τους άρχηγούς της Αστυνομίας. Του έδωσα την ύλογραφη του Τζένερι και του είπα κατά προσέγγιση τη χρονολογία της καταδίκης του. Τίποτα δε συγκρίνεται με την ευγένεια ενός Ρώσου ύπλληλου όταν έχετε συστηθεί σ' αυτόν από ύψηλο πρόσωπο. Κ' έτσι δεν άργησε να εξακριβωθεί η ταυτότης του Τζένερι.

Μου έδωσαν το άληθινό όνομά του, το όποιο κρίνω άνωφελές να το φανερώσω και στους άναγνώστas μου, γιατί πολλοί άνθρωποι στην Εύρωπή πιστεύουν ακόμη στον εξαιρετικό χαρακτήρα και στην ευγένεια των προθέσεων αυτού του συνωμότη. Γιατί λοιπόν να τους πιζράνω φανερώνοντάς τους τα σκοτεινά μυστικά της ιδιωτικής του ζωής; Άς μείνη με τόνομα Τζένερι ως τó τέλος αυτής τής; ιστορίας. Αυτό είναι προτιμώτερο.

Ύστερ' από μερικές έβδομάδες μετά την επίσκεψη που του έκανα στην Έλβετία, συνέληφθη στην Πετρούπολη κατηγορούμενος επί συνωμοσία κατά τής ζωής του Τσαρού. Άφου έμεινε φυλακισμένος άρκετον καιρό στο φρούριο Πέτρου-Παύλου, εδϊκάσθη κατόπι και κατεδικασθη σέ είκοσι χρόνον καταναγκαστικά έργα στη Σιβηρία. Πού βρισκόταν τώρα; Στά χρυσωρυχεία του Καρα, στις άλυκές του Ουτπουότακ, στο Τρόισκ, στο Νέρντσαϊνγ! Ήταν άδύνατο να τó εξακριβώσω... Όλοι οί κατάδι.οι στέλονται πρώτα στο Τομπόλσκ που είναι ο τόπος τής γενικής συγκέντρωσης. Άπό εκεί τους στέλνον, κατό τις διαταγές του κυβερνήτου, προς διάφορους διευθύνσεις, όπου και χρησιμοποιούνται σ' ένα σωρό έργασίες.

Επειδή ήμουν άναγκασμένος να περάσω από το Τομπόλσκ θά ήταν εύκολο να πληροφορηθώ εκεί.

Εφοδιασμένος με τά πολύτιμα χαρτιά μου, θά έπιχειρούσα ένα ταξείδι από 300 ως 600 λέυγες, κατά τó μέρος του όποιο τó καπρίτσιο του κυβερνήτου του Τομπόλσκ είχε στείλει τόν άθλιο Τζένερι.

Πρό τής άναχωρήσεώς μου έλαβα μιá επιστολή από την Σουζη, ή όποια με πληροφορούσε ότι ή Πανλίνα ήταν καλλίτερα αλλά διαρκώς μιλούσε μ' άοριστίες για ένα φρικώδες έγκλημα: επανελάμβανε ότι οί ένοχοι θά έτιμωρούντο στο στέλος, γιατί κάποιος άγνωστος τόν όποιο είχε δη στον ύπνο τής, κατά τή διάρκειά τής άρρώστειας τής, άγγρυνούσε.

VII Μιά κόλασις

Όταν έφτασα στο Τομπόλσκ έδειξα άμέσως τά χαρτιά μου στον κυβερνήτη του, ό όποιος έτέθη με προθυμία στη διάθεσή μου. Τά άρχεία του με πληροφορήσαν, ότι ζητούσα για να μάθω. Ο Τζένερι είχε άποσταλεί στην άλλη άκρη τής αυτοκρατορίας, μά, επειδή ήταν ύποχρεωμένος να διανύση τó μεγαλύτερο μέρος του δρόμου πεζός κι επειδή δεν ύπρχε άλλος δρομος, θά τó συναντούσα μοιραίως στο δρόμο μου, άν και είχε φύγει από το Τομπόλσκ πρό άρκετων μηνών. Ή συνοδεία, που άκολουθούσε τόν όμιλο των καταδίκων μεταξύ των όποιων βρισκόταν κι αυτός, ήταν υπό την άρχηγία του λοχαγού Βαρλαμώφ, για τó όποιο ή Αύτου Έξοχότης ó Κυβερνήτης μου έδωσε μιá συστατική έπιστολή.

— Πού φαντάζεσθε ότι θά συναντήσω τή συνοδεία; τόν έρώτησα.

Ο Κυβερνήτης, ύστερ' από έναν σύντομο ύπολογισμό μου άπήνησε :

— Στά περίχωρα του Ίρκούτσκ. Τόν άφησα εκφράζοντάς του την εύγνωμοσύνη μου κι' έφυγα βιάζοντας την πορεία μας τόσο, που ó διερμηνεύς μου, μ' όλον ότι ήταν ένα έξαίρετο παιδί, μουρούηξε.

Διασχίσαμε έτσι άπέραντες στέππες τεράστια έλη, δάση ελάτων, και σημιδιών. Με τις βάρκες περνούσαμε από τά μεγάλα ποτάμια. Καταλύμα σε κάτι τριασύλια πανδοχεία.

Οί μέρες έτσι άπέραντο τις ήμέρες και οί βδομάδες τις βδομάδες. Προσπεράσαμε πολλές συνοδείες καταδίκων σιδεροδεμένων. Είνε άλήθεια πός οί στρατιώται δεν τους κακομεταχειρίζονταν, μά τó θέαμά τους ήταν φριχτό.

Επί τέλους φθάσαμε στο Ίρκούτσκ, όπου έμαθα, ότι μιá συνοδεία καταδίκων έφθασε διοικουμένη από ένα λοχαγό κ' έγκατεστάθη στη φυλακή τής πόλεως. Χρειάστηκε να καταβάλω πολλή έπιμονή και σταθερότητα και προπάντων ένα γενναίο πουριμουάγ

για να έπιτύχω να διασχίσω τις πόρτες του μεγάλου τετραγώνου και σκοτεινού κτιρίου τής φυλακής. Με πολλή δυσπιστία με παρουσίασαν στο λοχαγό Βαρλαμώφ.

Ήταν ένας νέος κι' ώραιος άξιωματικός, ό όποιος μουήρησε στην άρχή ένα βλέμμα θυμωμένο γιατί τόν ελα ένοχλήσει έτσι άπρόοπτα. Μά μόλις διάβασε τή συστατική έπιστολή του Κυβερνήτου του Τομπόλσκ, ή στάσις του άλλαξε και ενώ κρινίζαμε κι' οί δυό τά σιγάρα μας, του έξήγησα τί ζητούσα.

— Να συνομιλήσετε ιδιαιτέρως μ' ένα από τους καταδίκους μου; με ρώτησε. Ή έπιστολή αυτή με θέτει στός διαταγás σας. Μά ποιός είναι ó κατάδικος;

Του έδωσα τó άληθινό όνομα του Τζένερι, μά εκείνος κούνησε τó κεφάλι του, λέγοντας :

— Δυστυχώς έγω δεν έχω όνόματα, γιατί οί πολιτικοί κατάδιχοι μου παραδίδονται με άριθμούς. Μήπως τόν ξερετε έξ ύψους αυτόν που ζητάτε;

— Μάλιστα.

— Τότε τó καλλίτερο είναι να μου τόν δείξετε ό ίδιος. Πάμε, αλλά άνάφε πριν ένα σιγαρέττο, επρόσθεσε μ' έπιμονή. Μου έδειξε τó δρόμο και σέ λίγο βρεθήκαμε μπρός σέ μιá βαρεία πόρτα. Ένας δεσμοφύλαξ που κρατούσε ένα μάτσο κλειδιά, την άνοιξε.

— Άκολουθήστε με, ειπε ό Βαρλαμώφ ρουφώντας άφθονο κανό.

Τόν άκολουθήσα, μά μόλις πάτησα στο σκαλοπάτι παρ' όλίγο να πέσω κάτω. Μιά φριχτή άποφορά έβγαينه άπ' αυτή την άνοιχτη πόρτα. Θά νόμιζε κανείς ότι όλες οί άκαθαρσίες του κόσμου ήταν μαζεμένες και μουχλιαζαν μέσα σ' αυτή την άπέραντη φυλακή.

Ενίκησα την άηδία μου και άκολουθήσα τόν οδηγό μου μέσα στη σκοτεινή φυλακή. Έκει, σ' ένα χώρο, πολύ στενό, ήταν σωριασμένοι άνθρωποι κάθε ήλικίας, καθισμένοι ή έαπλωμένοι. Ύπρχαν μεταξύ αυτών μερικοί που τά χαρακτηριστικά τους επρόδιδαν άνθρωπος τής έσχάτης ύποστάθμης. Μάλωναν, βλαστημούσαν και ξεστομίζαν διάφορες κατάρες. Σπρωγμένοι από την περιέργεια, μαζεύνονταν γύρω μας με δειλία. Βρισκόμουν στ' άλήθεια μέσα σέ μιá κόλαση, μιá κόλαση που την είχαν κάνει, δυστυχώς, οί άνθρωποι για τους όμοιους τους.

Τους έξέταξα έναν έναν. Αυτή ή εξέταση εν' άλήθεια, επέσυρε άπάνω μου άγρια βλέμματα. Οί κατάδιχοι σιγοψιθύριζαν μεταξύ τους, μά ή παρουσία του τρομερού Βαρλαμώφ τους έμποδίζε να μιλήσουν δυνατώτερα εις βάρος μου.

Στό μάκρος του τοίχου, βρισκόταν ένα σανίδωμα μισογυρισμένο, άπάνω στο όποιο αναπαύονταν άρκετά κατάδιχοι σέ διάφορες στάσεις, σωριασμένοι ó ένας άπάνω στον άλλο. Σέ μιá γωνία του σανιδώματος αυτού είδα επί τέλους έναν άνθρωπο με τó κεφάλι γυρισμένο στο στήθος και με τά μάτια κλειστά. Τόν έπλησίασα και τόν άγγίξα με τó χέρι μου στον ώμο. Ήταν ό δόκτωρ Τζένερι!

Άνοιξε τά μάτια του και με κοίταξε. Ή άπελπισία και ή κατάπληξις ζωγραφίστηκαν διαδοχικά στο πρόσωπό του.

- Ο κύριος Βώγχαν! φώναξε. Έδώ! Στη Σιβηρία.
- Ήρθα από την Άγγλία για νό σάς δώ, του άπάντησα και στρεφόμενος προς τόν Βαρλαμώφ, επρόσθεσα :
- Αυτός είναι ό κατάδικος που ζητούσα.
- Είμαι εύτυχής που τόν βρήκατε, μου άπάντησε μ' ευγένεια.
- Μπορώ να του μιλήσω ιδιαιτέρως.
- Βέβαια, άφου έχετε και σχετική άδεια. Θά σάς δείξω ένα δωμάτιο. Έχετε τήν καλωσύνη να με άκολουθήσετε.

(Άκολουθεί)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !
ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !

Ο ΜΠΑΛΑΟΣ

(Τό νέο μας μυθιστόρημα)

Θά σάς καταπλήξη, θά σάς τρομάξη, θά σάς φέρη φρικιάσεις, θά σάς γοητεύση, θά σάς θυμήση τόν περίφημο "ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΑΚΑ,,

Ο Μακάρι τού βύθισε τó μαχαίρι στο στήθος.